

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Federico Moccia
„L'uomo che non voleva amare”

Copyright ©2001, Federico Moccia
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-253-2

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Federiko Moća

ČOVEK KOJI NIJE
ŽELEO DA VOLI

S italijanskog prevela
Kristina Koprivšek

Čarobna
knjiga

1.

Laste su nisko letele u sutonu. Svaki čas proletele bi ispod trema stare kamene vile sa čvrstim, debelim zidovima. Unutra je veliko stepenište od tamnog drveta vodilo na sprat. Nešto malo ispod bio je negovani vrt zbog kog je vila izgledala kao nacrtana između brežuljaka Langea. U daljini, među redovima vinograda sorte nebiolo, grožđe je bilo tamno, rumeno od letnjeg sunca. Tankredi je trčao s bratom Đanfilipom vriskajući i smejući se. Bruno, baštovan, završio je s orezivanjem živice velikim makazama, nasmejao se videvši ih kako su prozujali na nekoliko koraka od njega i ušao u kuću. Svuda okolo osećao se miris tek potkresanog ruzmarina.

Ispred trema, Marija, sobarica, stavila je tek izvađen hleb iz pećnice na sredinu velikog kamenog stola između dve žalosne vrbe. Taj miris je na trenutak preplavio vazduh i Tankredi se zaustavio, odlomio parče i prineo ga ustima.

„Tankredi, sto puta sam ti rekla da ne jedeš pre večere! Onda posle nemaš apetita!”

On joj se samo nasmešio i opet zbrisao preko vrta. Mladi zlatni retriever, koji je ležao šćućuren u senci ispod gvozdene stolice s jastukom, ustao je i veselo se dao u trk za njim. Bacili su se u klasje, a tren kasnije za njima je stigao i brat Đanfilipo.

Majka je jedva uspela da na vreme izađe iz kuće.

„Kuda ćete? Uskoro ćemo jesti!”

Zatim je odmahнула glavom i uzdahnula. „Tvoja braća...” Obratila se Klodini, koja tek što je sela za sto.

Mama se vratila u kuhinju. Na starom drvenom stolu bila je razvučena tek napravljena sveža juška, a nešto dalje na mermernom pultu s brojnim fiokama bilo je još brašna. Na zidu su visili razni tiganji od bakra. Nekoliko šerpi krčkalo se na tihoj vatri na štednjacima s pločom od livenog gvožđa.

Majka je razgovarala s kuvaricom i dala joj uputstva za večeru. Zatim s dve sobarice kojima je izdala naređenja. Gosti su dolazili na večeru.

Napolju je Klodina smerno sedela za stolom gledajući braću kako se igraju. Sad su već bili daleko. Lavež psa je dopirao čak dotle. Kako bi volela da je i ona s njima, da trči, da se uprlja, ali joj je mama rekla da se ne pomera.

„Ja ne mogu da ustanem od stola.”

Onda taj glas.

„Klodina?” Ona zatvori oči.

Stajao je nepomičan na pragu, pomalo strogog pogleda. Ljubopitljivo je posmatrao sićušna ramena devoјčice. Njen mekani vrat izvirivao je iza gornjeg šava odela gubeći se u prevojima kestenjaste, blago talasaste kose.

Možda nije čula? Onda ju je istim tonom, na isti način, opet pozvao. „Klodina?”

Ovaj put se okrenula i pogledala ga. Ostali su jedan trenutak bez reči. Zatim joj se on nasmešio i pružio joj ruku. „Dođi.”

Devoјčica je ustala od stola, napravila nekoliko koraka i pridružila mu se. Njena malena šaka nestala je u čovekovoј šaci.

„Idemo, dušo.”

Onda se na pragu velike kuće Klodina zaustavila. Lagano je okrenula glavu. U daljini, njena dva brata i pas nastavili su da trče po travi. Zabavljali su se, oznojeni. Odjednom, Tankredi je prestao da trči. Kao da je čuo nešto, neki glas, krik, možda svoje ime. Okrenuo se prema kući. Prekasno. Nije više bilo nikoga.

2.

„Vidi kako je lepa ona devojka.”

„Ona žena.”

Tankredi se osmehnuo Davidu dok je Roberta na teniskom terenu udarala lopticu.

Fabricio, muž, na drugoj strani terena, odgovorio je forhendom i pogodio liniju. Roberta je krenula svom brzinom, prešla tih nekoliko poslednjih metara trčeći kao pomahnitala. Konačno, kad je izgledalo da je gotovo nemoguće, stigla je klizeći, udarila lopticu odozdo uvis i predivnim bekhendom završila meč.

„Pogodak!” Zatapša mali Matija. „Mama je odlična.”

„I tata je odličan”, odmah mu je odgovorila Đorđa.

„Ne, mama je bolja.” I počеше da se gurkaju.

„Mir, mir.” Fabricio ih je odmah rastavio. Uzeo je Đorđu sa zemlje i podigao je uvis. „Braniš me, princezice, ali mama je mnogo jaka... i ovaj put je ona pobedila.”

Roberta je prišla mokra od znoja. Njene dugačke i mišićave noge bile su već preplanule od ovog prvog majskog sunca. Razbarušila je Matiji kosu. „Dobro si rekao, ljubavi, mama je jača!” Pogledala je veselo svog muža i uzela bocu gejtovejda. Dugački gutljaj zatvorenih očiju. Zatim je prestala da pije. Otvorila oči. Fabricio joj je prišao i poljubio je u usta. Osećala su se na mešavinu slatkog i slanog. Đorđa povuče oca za majicu.

„Tata, ali zar nećemo da igramo revanš?”

„Hoćemo, princezo... Ali sledeći put. Danas tata ima da uradi još gomilu toga.”

Porodica De Luka polako je izašla s terena: otac, majka, dvoje dece, dečak od nekih osam godina i nešto mlađa devojčica. Udaljili su se gotovo zagrljeni. Ali nisu svi zajedno prošli kroz vrata. Najpre deca, zatim Fabricio i poslednja Roberta, koja se osvrnula.

Pogled joj se susreo s Tankredijevim i na trenutak je otvorila usta, možda da uzdahne. Delovala je zaokupljeno, kao da je uznemirena ili da iščekuje nešto. Ali samo na tren. Zatim se pridružila devojčici.

„Hajde, hajde, mama mora da se istušira.”

I tako je savršena porodica nestala iza ugla nevelike zgrade.

Tankredi ju je pratio pogledom, znatizeljan da vidi hoće li se okrenuti još jednom. David mu naglo prekide misli. „Kako te je pogledala, a?”

„Kao žena.”

„Da, ali kao neka koja te mnogo želi. Šta ti radiš ženama?”

Tankredi se okrenuo ka njemu i nasmejao se. „Ništa. Ili možda sve. Možda im se upravo to dopada, hoće nekog ko je nepredvidiv. Gledaj...”

Izvukao je telefon. „Dobio sam njen broj i poslao sam joj poruku. Pravio sam se da je greška i poslao sam joj sledeće: 'Mogao bih da te gledam milion puta a da te nikada ne naučim napačet'.”

„I šta si onda uradio?”

„Ništa. Čekao sam čitavo popodne. Pomislio sam da će mi na kraju odgovoriti baš na svoj način.”

„Zašto, kakav je to način?”

„Vaspitan i pravolinijski. Siguran sam da je, kad je pročitala poruku, s jedne strane htela da odgovori iz pristojnosti, a s druge se plašila da uradi nešto što se ne radi.”

„I na kraju?”

„Odgovorila mi je. Gledaj: 'Mislim da ste pogrešili broj'. A ja sam joj odmah napisao: 'A ako je sudbina htela da pogrešim? Ako je slučaj tako hteo?'. Onda mi se učinilo da je čujem kako se smeje.”

„Zašto?”

„Zato što je trenutak bio pravi. Svakoj ženi, čak i onoj koja se ostvarila, koja ima decu, lepu porodicu, koja je zadovoljna svojim poslom, uvek dođe trenutak u kom se oseti usamljena. I u tom trenutku će se setiti tog smeha. A pogotovo da iza njega stojiš ti.”

David je uzeo Tankredijev telefon. Nastavili su da se dopisuju. Čitao je poruke koje su razmenili, vreme mu je proticalo pred očima, sedmicu po sedmicu.

„Postaneš joj navika, nešto što malo-pomalo postaje deo njenog života. Svaki dan neka rečenica, neka slatka misao, bez aluzija...”

Tankredi se nasmešio, a onda se uozbiljio.

„Onda iznenada prekineš. Dva dana ništa. Ni poruke. A ona shvati da joj nedostaješ, postao si svakodnevni sastanak, iščekivani trenutak, razlog osmeha. Onda joj pišeš i izviniš joj se, opravdaš se rekavši da si imao neki problem i postaviš joj jednostavno pitanje: 'Nedostajao sam ti?'. Šta god da odgovori, vaš odnos je od sada promenjen.”

„A ako ne odgovori?”

„I to je odgovor. Znači da se plaši. A ako se plaši, to je zato što može da poklekne. Onda možeš da se otkriješ i da joj kažeš: 'Ti si meni nedostajala'. I da guraš dalje.”

I pokaza mu još jednu poruku, i još jednu, i još jednu. Do poslednje. „Želim da te upoznam.”

„Ali ova je od pre deset dana. Šta se zatim desilo?”

„Upoznali smo se.”

David ga pogleda. „I...”

„I, naravno, neću ti ispričati ništa o tome koliko smo se upoznali ni gde ni kada. Sve ovo je da bi shvatio kako ponekad ono što izgleda nije ono što jeste. Video si tu porodicu? Deluju srećno, imaju dvoje

divne dece, ništa im ne nedostaje. Pa ipak, život je takav, od danas do sutra... *paf*. Sve može da nestane.”

Tankredi mu je pokazao nekoliko fotografija te žene u telefonu. Roberta naga, samo sa šeširom na glavi, miluje dojku, zatim druge, nepristojnije, na kojima se razdragano smeje.

„Kad žena pređe tu granicu, više se ničega ne stidi, prepušta se, hoće slobodu.”

David nije odmah odgovorio. „Sva sreća te nikad nisi pozeleo moju ženu...”

Reče to ozbiljnim tonom, pomalo strogo, neodlučan da li da se s time našali ili ne.

„Ili bolje, možda si je pozeleo... ali, srećom, nisi Sarin tip.”

Tankredi je ustao. „Da.”

I udaljio se siguran u jedno. Koliko čovek može da se prevari u pogledu nekoga.

„Dođi, hajde da ručamo zajedno.”

Krenuše velikim parkom *Starog streljačkog kluba*. Pred njima pogled na severni Rim, desno četvrt Parioli, tamo dole pruža se dugački vijadukt šetališta Francuska, gubeći se u daljini ka Flaminiji, između brda u pozadini.

Travnjak u engleskom stilu, veliki bazen, brojni stolovi pod suncobranima s povetarcem koji pomera rubove platna i osvežava članove koji su već ručali.

Tankredi i David su zauzeli mesto. Nešto dalje došla je savršena porodica. Seli su za sto. Đorđa i Matija su nastavili da se prepuca-vaju.

„Daj! Ne kradi mi iz tanjira!”

„Pa nije samo tvoj! To je švedski sto, znači svačiji je.”

Matija je uzeo iz Đorđinog tanjira jednu maslinu i brzo je stavio u usta.

„Ne važi se!” Đorđa ga je udarila po ramenu.

Mama ih je izgrdila. „Hoćete li prestati da se svađate?”

Dečak je ukrao parče mocarele i sažvakao ga puštajući da mu sveže mleko curi niz usta.

„Matija, nemoj tako da jedeš!” Grubo mu je obrisala usta salvetom zaustavljajući taj mlečni potok pre nego što završi na majici. Onda se njen majčinski pogled promenio. Izgubio se u daljini, među stolovima, dok se nije ukrstio s Tankredijevim. On joj se veselo nasmešio. Roberta je pocrvenela, prisećajući se ko zna kog trenutka. Zatim se ponovo pretvorila u mamu.

„Ako ne prestanete da se svađate, neću vas više dovesti u klub.”

Kelner je prišao Tankredijevom i Davidom stolu. „Dobar dan, gospodo, želite li da naručite?”

„Šta ćeš ti?”

„Pa, možda predjelo...”

Tankredi mu preporuča. „Ovde prave veoma dobre rolnice s paradajzom i mocarelom.”

„Okej, onda ću to.”

„Ja ću salatu od sipe. Možete li nam doneti i jedno fino hladno belo vino? Šabli, gran kri le klo, berba 2005, molim vas.”

Kelner se udaljio.

„Možda ćemo kasnije uzeti pečene lignje ili brancina u pacu. Ovde je riba sveža.”

I ostali su tako da čekaju. Tankredi se okrenuo prema dnu parka. Gregorio Savini je bio tamo, na ulaznim vratima kluba, činilo se da ne gleda u njegovom pravcu. Imao je kratku kosu, odeven u lagano odelo, a njegove crne neprobojne oči pratile su ljude gotovo rasejano, videći sve i ništa, usredsređene na svaki eventualni pokret.

„Nikad te ne ispušta iz vida?”

Tankredi sipa Davidu malo vode.

„Nikad.”

„Zna sve o tvojoj porodici. Odavno je s vama.”

„Da. Bio sam mali kad je došao, ali kao da je tu oduvek.”

„Lepo je imati tako nekog. Ne postoji ništa što on ne zna. Teško je nemati tajne pred nekim, zar ne?”

Tankredi popi gutljaj vode. Zatim spusti čašu i zagleda se u daljinu.

„Da. Nemoguće je.”

David se veselo smejaao. „Zna i za ovu ženu? Za Robertu?”

„On mi je dao njen broj telefona i pribavio sve informacije o njoj.”

„Ozbiljno?”

„Naravno. On me uvek o svemu obaveštava. Koji nakit nosi neka žena, koje cveće voli, u koji klub ide... Inače ne bih uspeo da uradim sve to što sam uradio za tako kratko vreme.”

„A šta si morao da uradiš da bi ušao u ovaj klub?”

„Zamisli, to je bilo najlakše. Otkrio sam da su imali neke dugove i sve sam ih pokrio kupujući veći deo udela.”

Upravo u tom trenutku kelner se pojavio na vratima. Pogledao okolo i prepoznao osobu koju je tražio.

Prešao je preko travnjaka užurbanim hodom i prošao između nekoliko stolova. Tankredi ga je ugledao. „Evo. Nemoj da propustiš ovu scenu.”

Prijatelj ga pogleda sa znatiželjom, ne shvatajući na šta je mislio. Kelner se zaustavio kraj stola porodice De Luka.

„Oprostite...”

Fabricio je podigao pogled s tanjira. Nije očekivao nikoga.

I Roberta je prestala da jede.

„Ovo je za gospođu”, i pruži joj prelep cvet, divlju orhideju, trozubu, u kutiji s celofanom i zakačenom porukom.

„A ovo je za vas, gospodine De Luka.”

Fabricio je uzeo kovertu. Okrenuo je radoznalo, nije bila adresirana ni na koga. Upravo u tom trenutku Roberta je otvorila poruku. „Stvarno me voliš?” Zatim je brzo podigla pogled i srela njegov. Tankredi je nasuo belo vino, pogledao ju je podižući čašu

kao da nazdravlja iz daljine. Zatim ga je okusio. Savršena temperatura.

„Da, odličan šabli.”

Malo podalje, za drugim stolom, Fabricio de Luka je najednom prebledeo. Otvorio je kovertu. Nije mogao da veruje svojim očima. Fotografije nisu ostavljale mesta sumnji. Njegova žena Roberta s drugim čovekom u najneprirodnijim i najsmelijim pozama. A kao dokaz da su snimljene nedavno, na njima se video onaj privesak koji joj je poklonio za desetogodišnjicu braka. Dakle, sve se desilo u proteklih nekoliko nedelja, pošto joj je poklon dao tek pre mesec dana.

Fabricio de Luka je pokazao fotografije ženi i, pre nego što je mogla da dođe k sebi od zaprepašćenja, opalio joj snažan šamar posred lica. Roberta je pala sa stolice. Đorđa i Matija su bili nepomični, zanemeli. Zatim je Đorđa briznula u plač. Matija, koji je bio pribra-niji, ostao je bez reči.

„Mama... mama...”

Nije znala šta da uradi. Deca su joj zajedno pomogla da ustane. Fabricio de Luka je uzeo nekoliko fotografija, sigurno će biti korisne advokatima u brakorazvodnoj parnici, i otišao praćen preneraženim pogledima članova kluba.

Roberta je pokušala da uteši Đorđu.

„Hajde, ljubavi, nije to ništa...”

„Ali zašto je tata to uradio? Zašto te je udario?”

U tom trenutku jedna fotografija je pala sa stola. Đorđa ju je podigla. „Mama... pa ovo si ti!”

Lica izbrazdanog suzama, Roberta joj je istrгла fotografiju iz ruke i stavila je u zadnji džep farmerki. Zatim je uzela Đorđu u naručje, Matiju za ruku i krenula teturajući se pod pogledima prisutnih. Na crvenom obrazu ocrtavao se trag pet prstiju na koži. Došavši do Tankredijevog stola, zaustavila se.

Davidu je bilo neprijatno. Roberta je stajala pred njima, ćutke. Suze su nastavile da joj liju, nije mogla da ih zadrži.

Matija nije uspevao da shvati, povukao ju je za ruku.

„Mama, ali zašto plačeš? Zašto si se svadala s tatom? Može li se znati šta se dešava?”

„Ne znam, ljubavi.”

Zatim je pogledala Tankredija. „Ti mi reci.”

Tankredi je ćutao. Uzeo je vino i popio gutljaj. Zatim je obrisao usne salvetom i polako je ponovo spustio u krilo.

„Možda si se umorila od sreće. Kad je ponovo budeš pronašla, umećeš da je ceniš.”

3.

„Ljubavi, jesi li tu?“ U istom času kad je izgovorila te reči, Sofiji se steglo srce. Kako bi i moglo biti drugačije? Kuda bi mogao da ode? A pogotovo kako? I u tom istom trenutku učinilo joj se da čuje odjek kočnica, zatim tresak, pucanje stakla, gužvanje lima, taj kadar kao usporeni snimak u njenom umu.

Spustila je kesu s namirnicama na sto. Dotakla je čelo, bila je oznojena. Zatim je prinela ruke bokovima, osvrnula se. Ova bedna kuhinja, ove pohabane čaše, ovo potrošeno staklo. Pronašla je svoj lik u ogledalu i gotovo da se nije prepoznala. Njeno umorno lice, razbarušena kosa, ali nadasve njen pogled bez sjaja. Eto šta je nedostajalo: sjaj. Njena lepota koju su odvajkada toliko veličali, kao da joj je bila jedina vrlina, ponekad joj čak i dosađujući, u stvarnosti je još uvek postojala. Bila je samo umorna. Sofija je namestila kosu. Zatim je skinula jaknu i stavila je na stolicu. Počela je da slaže namirnice. Stavila je mleko u frižider. Odmalena se borila s tom lepotom, oduvek je želela da je poštuju samo zbog njene velike strasti, njenog neverovatnog talenta, tog dara koji je ispoljila još kao mala, zbog njene ljubavi prema muzici. Klavir je bio jedino zbog čega je živela. Note su joj ispunjavale misli. Sa šest godina, na prvim časovima, odabrala je nekoliko klasičnih komada. Tražila je da ponese kući partiture i napravila je svoje aranžmane, interpretirala ih na drugačiji način, praveći od njih muzičku podlogu svog života. Išla je na ljuljašku, trčala je, skakala u more, gledala sunce

na zalasku, sve je radila s tim notama u glavi. Svaki trenutak njenog života pratio je muzički komad koji je mogao najbolje da ga opiše.

Sofija je bila takva. Izabrala je *Posle čitanja Dantea* Franca Lista i upotrebila ga kao svoju odu ljubavi.

Odlučila je da će ga svirati samo za svog muškarca, za onog koji će je usrećiti i u koga će se zaljubiti. Ali to se nikada nije desilo. Sve dok nije upoznala Andreu. Arhitektu i ragbistu. Fizičko i umno. Baš kao i ona sama. Strast i racionalnost. Upoznali su se na nekoj žurki i počeli da se viđaju. Prvi put se prepustila i taj trenutak je došao. Zaljubila se. Mogla je da odsvira svoju odu ljubavi. Prethodnih dana ju je probala nekoliko puta da bi bila savršena, po njenoj želji, onako kako ju je ona čula, kako bi želela da je odsvira za njega, samo za njega, za svog Andreu. I te večeri je bila spremna, samo da se nije dogodilo...

Tek što je ušla u kuću, shvatila je da telefon zvoni. Sofija je zatvorila vrata, ostavila tašnu i potrčala da odgovori.

„Halo?”

„Konačno! Gde si bila?”

„Na času. Sad sam ušla.”

„Dobro, ljubavi. Uzeo sam ti picu s pakinskim paradajzom i mocarelom...”

„Ali rekla sam ti samo pakinski paradajz, paradajz i ništa više!”

„Ljubavi, zašto si tako agresivna?”

„Zato što me nikad ne slušaš.”

„Ali dok stignem kući, mocarela će se ohladiti i lako ćeš je skinuti. Tako će ti ostati samo paradajz i ništa više, baš kako voliš.”

„Problem nije u pici, već u tome što me ne slušaš! Razumeš?”

„Razujem... dolazim kući.”

„Neću ti otvoriti!”

„Čak i ako se vratim i donesem ti picu s pakinskim paradajzom i mocarelom?”

„Rekla sam ti samo paradajz!”

„Znam... šalio sam se!”

„Jeste, jeste, uopšte me ne slušaš i uvek se ponašaš prema meni kao da sam debil!”

„Slušaj, naravno kad želiš da se svađaš i kad se toliko potrudiš, nema nam druge, eh...”

„Ponašaš se prema meni kao moja majka! Otišla sam namerno od kuće s nepunih osamnaest baš zbog toga... Da bih završila s nekim ko me ne sluša i ko me zamajava.”

I spustila mu je slušalicu. Andrea je vratio mobilni u jaknu, odmahnuo glavom, ponovo upalio motor i dodao gas pun besa, iznerviran tom željom za prepiranjem po svaku cenu. Prva, druga. „Ma da li je moguće da se s njom čovek uvek mora svađati? Šta koji kurac! Okej, nisam se setio da neće mocarelu, pa šta onda? Je l' mora toliko da gnjavi?” Treća, četvrta, sve brže, sve bešnji, nizbrdicom, vraćajući se prema piceriji. Osamdeset. Sto. Sto dvadeset. Sto četrdeset. Vidljivost se od brzine smanjila, bes ga je gotovo oslepeo, zajedno sa suzama od vetra, toliko da u podnožju nizbrdice nije video ta kola zaustavljena na uglu.

Jedna ruka dala je žmigavac, ablendovala jedanput, drugi put, zatim, ne čekajući više, automobil je iskrsnuo iz mraka i krenuo napred. Ušao je u traku upravo kad je Andrea nailazio u punoj brzini. Bio je to samo jedan tren. U kolima je bila neka stara gospođa. Čim je ugledala te farove kako se približavaju, prestravila se. Zaustavila se tako, preneražena, nasred druma, ni napred ni nazad, nesposobna da išta preduzme.

„Ali...” Andrea nije imao vremena da smanji brzinu, da zakoči, otvorenih usta, razrogačenih očiju. Kao da se taj automobil, zaustavljen nasred ulice, približavao nečuvenom brzinom.

Nije stigao ni da krikne, ništa, uhvatio se svom snagom za volan i sklopio oči. Nije više bilo vremena ni za šta, ni za molitvu, samo ta

poslednja misao: „Jednu picu s pakinskim paradajzom, bez mocarele”. Ne bi mogao da zaboravi. Više ne.

Mrak.